

החברותא

בס"ד ערש"ק פר' ויקרא ח' ניסן תשס"א

החברותא בטאנן פנימי לחברים גליון מס 146

פנינים יקרים

נאמר בפסח משכו וקחו ואיתא משכו ידיכם מע"ז וקחו לכם הפסח. אצל הגדולים נקרא ע"ז כל שהוא משועבד לדבר אחר חוץ ממלכות שמים. בשעת הגדול שמשכו ידיהם מע"ז יש בו כח יותר לזה. ובזה שמשכו ידיהם מע"ז בעשור ובשבת הגדול פעלו שנשאר הכח לדורי דורות. (שיח שרפי קודש)

קורין שבת הגדול משום ששבת זו משביתה את גאותו הבלתי כשרה של האדם. מלשון והשבתי חיה רעה מן הארץ. והשבת מרוממת את האדם כך שהוא מתחיל להרגיש אפסיותו. (מעניה של תורה)

אדם כי יקריב מכם... כל איש ישראל צריך לעשות מצות ומעש"ם שלא ידע בעצמו כלל ממעשיו הטובים... (שמות א' י"ז) ותיראן המילדות את האלוקים ולא עשו כאשר דיבר אליהן מלך מצרים. רמז אף שהיה בהם יראת שמים באין גבול ושעור מ"מ ולא עשו היו בעיני עצמן כאלו לא עשו כלל... (מדבר קדש)

לא תעלה במעלות על מזבחי. שתאמר בלבבך שיש לך מעלה שהתפללת בכוונה וכדומה בעיני המעלות והגבהות, אלא צריך לעשות הכל בשביל כבודו. (מדבר קדש)

אדם כי יקריב מכם קרבן לה'. שמעתי הר"ת של מכם: מדה כנגד מדה. דואת הנעשה בקרבן היה מהראוי לעשות באדם החוטא כדי שיתכפר בזה. רק השי"ת מרחם על האדם וצוה להביא קרבן תמורתו...

איתא בזה"ק שבני נח הקריבו עולות ולא שלמים. והטעם כי לבני נח היה כח של מסירות נפש רק לרנע לכן עולות שכלו כליל יוכלו להקריב אבל שלמים הנאכלים שני ימים ולילה אחת והיה צורך לחשוב מחשבות קדושות בעת האכילה את זה לא יוכלו כבר לעשות...

אדם כי יקריב מכם. דהנה רז"ל (במסכת סוטה) הרבו לספר ולהדבר במדת הענוה שנמוכי רוח כאלו הקריבו כל הקרבנות כי הנמיכות והענוה זהו עצמו קרבן יחשב, וזהו מאמר הכתוב אדם כי יקריב מכם קרבן. ר"ל מכם מעצמיכם מנפשו ורוחו. והוא מן הבהמה שיש בו מדת ענוה ונמיכות שמשים עצמו כבהמה...

נפש כי תחטא ועשתה אחת מכל מצות ה' אשר לא תעשינה ואשם, כי הנה ידוע מה שהאדם עובד את הקב"ה יותר, הוא כלא נחשב נגד גדולת הבורא יתברך. אבל כשהאדם עושה מצוה וסובר שהוא עובד את ה' זה המצוה אינו נחשב לכולם. וזהו פירוש הפסוק. ונפש כי תחטא כלומר מה החטא? ועשה אחת מכל מצות ה' אשר לא תעשינה ואשם. כלומר שהמצוה הזאת יעשה לו כלא והוא סובר שעובד ה' כראוי, ואשם!

ושחט אותו על ירך המזבח צפונה. איתא במדרש ובתנ"ך א כל האומר ושחט וגו' צפונה לפי ה' הקב"ה וזכר עקדת יצחק דכתיב כי יקריב מכם וכו'. כי עיקר הקרבן הוא הרצון למסור נפשו להשי"ת וזה ההסתר שהיה בהקרבן הנקרא צפונה. וזה יכול להיות גם עתה ופירוש צפונה לפני ה' להיות מקום הצפון שבאדם להשי"ת ולא בגילוי על המצח. (שפת אמת)

ויקרא אל משה, איתא במדרש, משה רבנו ע"ה שהוציא את ישראל ממצרים והוריד להם את המן ואת התורה והעמיד את המשכן. ולבסוף היה עומד מבחוץ עד שקראו אותו. מכ"ש לכל אדם שיהיה עומד בדרך ארץ ויראה וימתין עד שיקראו אותו. (מכתבי חסידים)

פסח כשר וש"מ

שיחת הרא"ש תשרי תשכ"ה נכתב ע"י הר"פ כפ' הכנת

כדי שהאדם יוכל לצאת מה"אני" ולהגיע ל"לך" צריך להיות ב"דומיה". דומיה אינן שוויגין און שוויגין אינן שוויגין (דומיה היינו לשתוק, לשתוק, ולשתוק) ולשתוק היינו לא להתרעם ולא לכעוס לא על עצמו לא על אחרים ולא על הרבש"ע, אלא פשוט להיות ב"דומיה". כלומר להיות במאבק עם עצמו לא להגיב על כל דבר ולא לראות כל דבר בחומרה רבה, אלא ללמוד להבליג ולשתוק אף אם נראה לו שעשו לו את העול הגדול ביותר שיכול להיות בחיים, ואף אם יכול להצביע באצבע מאשימה על משהו שהוא זה שגרם לו את הצרות שיש לו בכל זאת להבליג ולשתוק. ה"דומיה" הזאת תעזור לאדם לצאת מה"אני" כלומר לצאת מהבית הסוהר של עצמו ולהיות עם הרבש"ע - עם ה"לך ה' הגדולה והגבורה".

ה"לך" וה"דומיה" הולכים ביחד אם יש את ה"לך" יש ה"דומיה" ואם יש ה"דומיה" יש ה"לך" ולא יתכן שהאדם יחיה את ה"אני" ויהיה לו הדומיה ומאידך לא יתכן שיהיה בסערת נפש ובדכאון מלא דאגות ותסכולים ויחיה את ה"לך". אחד קשור בשני, כי מי שחי עם הרבש"ע הוא יוצא מה"אני" ומי שיוצא מה"אני" משתחרר מכל התסכולים שסובבים אותו ונמצא ב"דומיה" בשקט בשלום בשמחה ובחדוה.

"לך דומיה-תהלה" כשיש השילוב בין ה"לך" ל"דומיה" או נמצאים במציאות של "תהלה". אין ואס אינן דאס תהלה?

לך דומיה תהלה (תהלים ס"ה) האדם כל כך תפוס עם עצמו שאם משהו לא הולך אצלו כמו שהוא חושב שצריך להיות, הוא נכנס ללחץ ואין כבר עם מי לדבר, העולם נהיה חשך בעדו. מאבד עשתונותיו ונהיה שבור ורצוף, מבולבל ומתוסכל "הער אינן הויסער זיך" (מליצה: כאילו יוצא מעצמו) "און סאינ נישטא צו וועמען צו רעדן" (ואין אל מי לדבר) האדם מלא כאבים מלא מצוקות וחוסר תקווה שעוד יהיה פעם בסדר. כל זה הוא בגלל שכל מחשבותיו הם על עצמו. אני הולך, אני עושה, אני חושב, אני מתכנן, אני ואני ואני. ואם האדם תפוס כל כך עם ה"אני" ככה זה נראה. כי האדם נמצא בבית הסוהר של ה"אני" ואינו יכול להשתחרר ממנה.

אבל אם "לך" דומיה-תהלה. אם האדם משתחרר מה"אני" וחי עם ה"לך" אז הוא ב"תהלה". מפני שה"לך" וה"דומיה" הולכים ביחד, כי באם האדם אינו תפוס כל כך ב"אני" וחי את ה"לך" ה' הגדולה והגבורה והתפארת והנצח וההוד, ולך ה' הממלכה המתנשא לכל לראש, לך ה' הצדקה וכו', אז הוא ב"דומיה", כלומר שהוא בשתיקה אפילו אם לא הולך אצלו כסדרו, כי אינו חושב כל כך על הסבל ועל היסורים שלו כי המחשבות שלו תפוסים יותר על ה"לך" וממילא הוא ב"תהלה".

האדם הוא למעלה מן הטבע עד שרואה בעליל שאין לו כל חלק בהצלחה כי הכל מציאות ה'. ההשגחה הפרטית בולטת בכל עת ורגע ואין זה הוא כי אם לה' המלוכה.

כדי להגיע למצב כזה בהכרח עוברים את ה"דומיה" שהוא הקשיים הגדולים בסבל והצורך להיות בדומיה. ואם זוכרים היטב את ה"דומיה" חיים בבהירות עצומה של השגחה פרטית. ומתוכו זוכר היטב שאין לו שום אחיזה ב"אני" הלא אני זוכר היטב את הסכנה של ה"אני". ומי זה בכלל "אני" אם לא אני ה' אלוקיכם וממילא התהלה הוא רק לה'.

התוצאה היא שאם האדם חי באופן הזה יש לו תהלה. הולך לו טוב בחיים, זוכה לדברים גדולים, ובכל זאת אינו נותן לעצמו כלום, אלא מכריז כל הזמן ואומר: תהלה לה'. טוב לו אבל אינו שלו, הולך לו טוב בחיים והחיים אינם שלו, כי אם לה', הרי התהלה שיש לאדם בכח הס"ד הגדולה שהקב"ה מזכה אותו והאדם מכיר בבירור שאינו שלו אלא של ה'...

תהלה לה' (ומה זה תהלה? תהלה לה'!) כשדוד המלך אמר תהלה הרי זה תהלה לה'. האם בכלל שייך לומר תהלה ולא התכוון תהלה לה'? איך בין דאך גארנישט (הלא אני כלום) ואת מי מהללים? רק את ה'. דוד המלך אמר: תהלה לדוד ארוממד אלקי המלך ואברכה שמך לעולם ועד (תהלים קמ"ה) את מי הלל דוד - את עצמו? ודאי שלא! לא שייך להלל את עצמו ואת מי הלל? את הקב"ה! כך שהמושג שהלול הוא רק לרבש"ע. כשיש לך דומיה מגיעים לתהלה לה', ממש לעבין מיט דעם רבש"ע (ממש לחיות עם הרבש"ע).

התהלה לה' הוא כל כך פשוט והוא כל כך חזק שלא מרגישים את עצמם כלל ורק הלול לה'. כי באם יש לך יש רק תהלה לה' ולא לאני - והאני הוא רק אני ה' אלוקיכם - וממילא הכל לה'. ההולך בדרך זו נמצא במצב כזה אשר אפילו שהכל מנוהל כסדרן ואין לו שום בעיות גם כן אינו מרגיש את עצמו כלל כי אם את ה'. כלומר מה שמתנהל כסדרן הוא בעצם ה' ולית ליה לגרמי כלום. ואז ההצלחה של

האדם צריך להעמיד את עצמו לפני הבורא יחף וערום "אין מתום בבשרי מפני זעמך אין שלום בעצמי מפני חטאתי", אין חטא בעולם שלא עשיתי אם לא במעשה - במחשבה. אבל כשפחדים מהחטא ויודעים כל הזמן ש"חטאתי נגדי תמיד" נהיים דבוקים לבורא וכמה שיותר מפחדים מזה ככה יותר דבוקים.

דוד המלך שהודה על האמת על כל חטאיו, ועמד ערום לפני הבורא ולא התבייש לכתוב על קירות ביתו את זה שהוא חטא וזה בשביל שיזכור את חטאיו תמיד ש"חטאתי נגדי תמיד" אמנם "כל רואי ילעיגו לי" כולם שחקו ממנו ולעגו לו, אבל דוד המלך אמר "יושב בשמים ישחק", שכל מה שלועגים לו ומבזים אותו זה ה'.

בזמן מלחמת המפרץ אמר: - סאדם חוסין שהטיל פחד על ארץ ישראל - הפחד הזה זה דמות של פחד בורא ואיפה הוא הבורא? הדמות הזה שמפחידה אותי זה פחד בורא וכשאדם חי כך ורואה שבעצם זה הבורא קורא לו ומזכיר לו לשוב בתשובה שלמה לפניו אז אין לו פחד ממנו ואין להם כח לפעול ונסגר הפה של הקטיגור וכשחיים כך נהי' מלכות בורא וכשאדם נוגע במלכות בורא וחי עם פחדו אין לקטיגור בכלל שלטון ואין הוא יכול ליגוע בו כי "אין מלכות אחת נוגעת בחברתה". ואם למלכות הבורא יש שלטון ממילא לא יכול לסאדם להיות שלטון.

כל המשוניין לקבל את הגליון בביתו

ישלח למערכת, פרטים אישים בצירוף דמי משלוח בסך 50 ש"ח לשנה

שהשמחה במעונם

מו"ר הרא"ש שליט"א להולדת הנין
הר"ר משה הרשטיק ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר יעקב הרשטיק ומשפ' להולדת הבן
משפ' קירשנבוים להולדת הנכד
למשפ' הר"ר עקיבא פשקוס ז"ל להולדת הנכד
לגב' נעמי פשקוס להולדת הנין
הר"ר מרדכי קורנפלד ומשפ' לנישואי הבן
הר"ר מאיר קורנפלד לנישואיו
הר"ר מרדכי גולדשטיין ומשפ' לאירוסיו הבן
הבה"ח יעקב יצחק גולדשטיין לאירוסיו

כוס תנחומים

למשפחת שניצר הנכבדה

על פטירת ראש משפחתם הר"ר חיים ישראל יהושע שניצר ז"ל ת. נ. צ. ב. ה.

